

Arrest

nr. 250 911 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 23 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat J. HARDY, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 maart 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 mei 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in San Salvador. Vanaf uw zevende levensjaar woonde u met uw ouders en twee zussen in Ilopango in San Salvador. Uw vader

werkt als administratief medewerker bij de politie en uw moeder werkt in de cafetaria bij de politie in Ilopango. U ging naar school tot de zesde graad van het middelbaar onderwijs. Toen de bendes in 2017 de oorlog verklaarden aan de politie, vervoerde uw vader u iedere dag met zijn wagen naar school en liep u niet langer alleen over straat.

In afwachting van de start van het nieuwe academiejaar aan de universiteit baatte u vanaf begin 2019 een kleine supermarkt uit in uw ouderlijk huis. U stond regelmatig alleen in deze winkel aangezien uw ouders aan het werk waren en uw zussen tot 's middags naar school gingen.

Op 5 juli 2019 reed u, zoals iedere dag, omstreeks 11u50, naar de San José School van Ilopango om uw zussen van school op te halen. U arriveerde er enkele minuten voor het sluitingsuur van de school en draaide uw autoraam naar beneden. Twee individuen benaderden uw wagen. Eén van hen ging achter de wagen staan en droeg vermoedelijk een wapen onder zijn t-shirt. De andere persoon kwam op u af en vroeg of u bij de politie werkte en of hij uw documenten mocht zien. Toen hij hierop zag dat u van de naburige kolonie Ilano Verde afkomstig was, gooide hij de documenten terug in uw wagen en zei u dat hij u daar nooit meer wilde zien of dat hij u anders zou vermoorden. U sloot uw autoraam, liet uw zussen instappen, startte de wagen en reed naar huis waarna u uw ouders opbelde om hen op de hoogte te brengen van het incident.

Op aanraden van uw vader diende u op 10 juli 2019 klacht in bij een bevriende politieagent van uw vader. Na het incident begaf u zich niet vaak meer buitenshuis. indien u dat wel deed, was het met de wagen van uw vader. Zo ging u nog twee of drie keer uw zussen van school ophalen.

Ook na het indienen van de klacht waren uw ouders niet gerustgesteld en bespraken ze met u de mogelijkheden. Verhuizen naar een ander landsdeel was geen optie omwille van het grote netwerk van de bendes. Uw vader nam hierop de beslissing dat het voor uw veiligheid beter was om naar België te vluchten waar reeds een neef van hem woonde. Op 2 augustus 2019 werden uw vliegtuigtickets gekocht.

Op 10 september 2019 verliet u samen met uw oom [R.F.G.S.] (19/23342) en uw oom [J.G.C.R.] (19/23341) El Salvador per vliegtuig en kwam u via Spanje op 11 september 2019 in België aan. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 19 september 2019.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador te worden ontvoerd of vermoord omdat uw vader voor de politie werkt. Tevens haalt u aan dat u er geen vrijheid had.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een paspoort op uw naam dd. 31 juli 2019, een identiteitskaart op uw naam dd. 17 juli 2018, een rijbewijs op uw naam dd. 18 december 2018, een kopie van een klacht bij de politie dd. 10 juli 2019, kopieën van drie foto's van de metalen constructie aan uw huis, een kopie van één foto van een bendelid van MS13, een kopie van een diploma op uw naam dd. 31 januari 2019, een kopie van een bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam, een kopie van een identiteitskaart op naam van uw vader dd. 23 mei 2018, een kopie van een identiteitskaart op naam van uw vader dd. 3 september 2013, een kopie van een politiebade op naam van uw vader dd. 19 oktober 2016, kopieën van 15 certificaten op naam van uw vader, een kopie van een tewerkstellingsattest van uw vader bij de politie, een kopie van een tewerkstellingsattest van uw moeder bij de politie, een kopie van de identiteitskaart van uw moeder dd. 17 juli 2018, een kopie van een tewerkstellingsattest van uw grootvader bij de politie, een kopie van een tewerkstellingsattest van een oom bij de politie, 11 internetartikelen en een e-mail van uw advocaat dd. 10 maart 2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft het incident op 5 juli 2019, waar u bedreigd werd door twee bendeleden wanneer u uw zussen aan hun school ging ophalen, dient opgemerkt te worden dat uw verklaring op het CGVS niet strookt met de verklaring die u op 10 juli 2019 aflegde bij de politie van San Salvador. In de klacht die u neerlegde bij de politie van San Salvador liet u optekenen dat het oudere bendelid achter uw voertuig op de uitkijk bleef staan, terwijl het jongere bendelid u benaderde en de bedreigingen uitte (document 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter het tegenovergestelde, namelijk dat het oudere bendelid u benaderde (CGVS, p. 14). Van dergelijke ingrijpende gebeurtenis, dewelke de basis vormt van uw verzoek om internationale bescherming, kan verwacht worden dat de hieromtrent afgelegde verklaringen gelijklopend zijn. De inconsistentie tussen de genoteerde verklaring bij de politie en uw verklaring op het CGVS, ondermijnt de geloofwaardigheid van dit incident. Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat de klacht louter uw verklaring met betrekking tot de feiten van 5 juli 2019 bevat en bijgevolg kan hieraan geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Voor zover het incident op 5 juli 2019 daadwerkelijk zou zijn gebeurd, quod non, moet worden opgemerkt dat deze eenmalige ontmoeting met bendeleden van de MS 13 waarbij één van hen ermee dreigde u te vermoorden indien hij u daar ooit zou terugzien (CGVS, p. 8, 10 en 14), niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. U kwam namelijk slechts één keer in aanraking met de bendeleden, meer bepaald op 5 juli 2019. Noch voor die dag, noch na die dag heeft u problemen met bendeleden gekend (CGVS, p. 12 & 16). Deze eenmalige gebeurtenis kan echter niet worden beschouwd als dermate systematisch en ingrijpend dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Van een dergelijke behandeling kan evenmin worden gesteld dat ze kan worden beschouwd als foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen voor het CGVS vallen verder geen concrete aanwijzingen af te leiden die er op zouden wijzen dat u na deze bedreiging aan de schoolpoort op 5 juli 2019 ooit werd gezocht of dat u nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden. Zo verklaart u dat u uw zussen nog twee à drie keer op school ging ophalen na het incident van 5 juli 2019 zonder problemen te kennen (CGVS, p. 16). U woonde na 5 juli nog ruim twee maanden – tot uw vertrek naar België op 10 september 2019 - op hetzelfde adres in Ilopango en ook hier kende u geen verdere problemen na de geuite bedreigingen van 5 juli 2019 (CGVS, p. 16 & 19). Dit is opmerkelijk want de bendeleden wisten waar u woonde aangezien ze dat op uw documenten hadden gezien (CGVS, p. 10 & 14). Volledigheidshalve dient hieraan toegevoegd te worden dat ook uw familieleden geen problemen gekend hebben omwille van uw problemen, hoewel ze in hetzelfde huis zijn blijven wonen en de bendeleden op de hoogte waren van uw adres (CGVS, p. 3 & 19).

Voorts wijst het door u gestelde gedrag allerminst op een ernstige vrees in uw hoofde. Zo ging u nog twee à drie keer uw zussen ophalen aan school, hoewel de bendeleden u expliciet verboden hadden om dit nog te doen en dreigden u te vermoorden indien ze u nog zouden zien in die buurt (CGVS, p. 12 & 14). Hoewel u wisselde van wagen met uw vader, is dit een onnodig risico op een moment dat u vreest voor uw leven. De verklaring dat u geeft voor het nemen van dit risico als dat uw vader uw zussen niet kon ophalen omdat hij anders werkuren zou verliezen of dat uw zussen langer zouden moeten wachten, is niet afdoende rekening houdende met de vrees die u op dat moment had (CGVS, p. 19 & 20). Bovendien geeft u zelf aan dat uw zussen eventueel met iemand anders naar huis konden wandelen, maar gaven uw ouders en u er zelf de voorkeur aan dat u hen toch ging ophalen met een andere wagen (CGVS, p. 18). Verder verklaart u dat u zich in de periode na 5 juli 2019, toch nog buitenshuis begaf in het bijzijn van uw vader, wat de vraag doet rijzen hoe ernstig uw vrees daadwerkelijk was bij uw vertrek naar België (CGVS, p. 19). Het gegeven dat u na de bedreigingen op dezelfde plaats bleef wonen als voorheen zonder problemen te kennen, ondermijnt opnieuw de ernst van de vrees als dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd.

Ook de traagheid waarmee u het land ontvluchtte na het incident doet verder afbreuk aan de ernst van de situatie. Hoewel de beslissing om het land te verlaten genomen werd door uw vader tussen 10 juli 2019 en 2 augustus 2019 (CGVS, p. 16), wachtte u nog tot 10 september 2019 voordat u op het vliegtuig richting België stapte (CGVS, p. 7). Deze traagheid verklaart u door te stellen dat een vlucht niet goedkoop is en dat uw ouders het geld bij elkaar moesten sprokkelen om het ticket te betalen

(CGVS, p. 8 & 18). Deze verklaring is echter niet afdoende daar uw ouders reeds op 2 augustus 2019 de tickets kochten (CGVS, p. 8), en dus redelijkerwijs het geld bij elkaar gesprokkeld hadden, maar toch pas een vlucht voor ruim vijf weken later boekten. Volledigheidshalve moet hierbij vermeld worden dat u uw reis samen met twee ooms ondernam omdat uw vader het beter vond dat u met hen meeding (CGVS, p. 20). Door uw vertrekdatum afhankelijk te maken van de reisdata van uw twee ooms, wordt de ernst van de verklaarde vrees nogmaals ondermijnd. Ook laat u meermaals uitschijnen dat het niet uw beslissing was om het land te verlaten, maar deze van uw vader (CGVS, p. 8, 10, 16 en 18). Ten tijde van het incident was u echter meerderjarig waardoor de vraag zich stelt of u de situatie zelf wel als ernstig percipieerde als u de beslissing van uw vader liet afhangen.

Bijkomend verklaart u dat u geen bewegingsvrijheid kende in El Salvador (CGVS, p. 4 & 17). Volgens uw verklaring kon u namelijk niet vrij rondlopen in de buurt van uw huis of zonder angst de auto wassen omdat u vreesde ontvoerd te worden (CGVS, p. 4 & 17). Aan deze verklaring kan echter weinig geloof gehecht worden daar u blijkbaar wel de vrijheid had om naar school te gaan en u na de schooluren nog naar de Engelse les te verplaatsen (CGVS, p. 19). Ook verklaart u dat u uw zussen steeds van school ging halen voor het incident van 5 juli 2019 en dat u af en toe op evenementen werkte om de wagens te parkeren (CGVS, p. 6 & 12). Uit uw verklaring kan opgemaakt worden dat u wel degelijk bewegingsvrijheid had en dat deze helemaal niet zo beperkt was als u laat uitschijnen.

Wat betreft uw verklaringen dat u ontvoerd of vermoord kan worden omdat uw vader op de administratie bij de politie werkt (CGVS, p. 4, 9, 12, 15 en 17), moet worden opgemerkt dat uw profiel op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. Verder geeft u zelf aan dat het incident dat plaatsvond op 5 juli 2019 los staat van het feit dat uw vader bij de politie werkzaam is, noch dat er u al ooit iets overkomen is omwille van het beroep van uw vader (CGVS, p. 12, 15 en 20). Op straat kwam u bovendien benedeleden tegen, maar buiten het feit dat zij u op een bepaalde vieze manier aankeken, deden zij u niets (CGVS, p. 12). De neergelegde krantenartikelen kunnen hierop evenmin een ander zicht werpen daar deze handelen over de algemene situatie in El Salvador en waar u persoonlijk niet in voor komt (CGVS, p. 8 ; document 19). Uw verklaring dat de vier soldaten die in een door u neergelegde krantenartikel worden vermeld, door dezelfde benedeleden vermoord werden als diegene waar u voor vreest omwille van het werk van uw vader, is louter een blote bewering die u op geen enkele manier weet te staven (CGVS, p. 8 & 9 ; document 19).

Op basis van voorgaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u uw verklaarde problemen niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de

voorbijge jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdadagroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is benderelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Immers, in verband met de e-mail van uw advocaat dd. 10 maart 2020 met daarin een link naar een internetartikel dd. 22 november 2019 waarin wordt geschreven over de geschiedenis van El Salvador, het geweld, de situatie in de gevangenissen en de arrestaties door de autoriteiten, moet worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar één artikel dat handelt over de algemene situatie in El Salvador niet opweegt tegen de vele bronnen die het CGVS in rekening heeft genomen om de situatie in El Salvador te evalueren.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing en beoordeling niet wijzigen. Het paspoort op uw naam dd. 31 juli 2019, de identiteitskaart op uw naam dd. 17 juli 2018, het rijbewijs op uw naam dd. 18 december 2018, de kopie van een diploma op uw naam dd. 31 januari 2019 en de kopie van het bewijs van goed gedrag en zeden op uw naam bevatten louter gegevens omtrent uw identiteit en scholing, hetgeen niet betwist wordt. In verband met de kopieën van de drie foto's van een metalen constructie waarvan u verklaart dat uw vader dit heeft gebouwd om te vermijden dat de bendeleden uw huis konden binnendringen en u iets konden aandoen, moet worden opgemerkt dat aan privé-foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Hetzelfde moet worden opgemerkt over de kopie van een foto waarvan u verklaart dat hierop de leider van de MS in uw wijk te zien is (CGVS, p. 6 & 7). De kopieën van de twee identiteitskaarten dd. 23 mei 2018 en 3 september 2013 op naam van uw vader, de kopie van een politiebade op naam van uw vader dd. 19 oktober 2016, kopieën van 15 certificaten op naam van uw vader en de kopie van een tewerkstellingsattest op naam van uw vader bewijzen louter zijn identiteit, gevolgde opleidingen en beroep. De kopie van een tewerkstellingsattest op naam van uw moeder en de kopie van de identiteitskaart op naam van uw moeder dd. 17 juli 2018, tonen louter haar identiteit en beroep aan. Ook de kopieën van de tewerkstellingsattesten van uw grootvader en van uw oom bij de politie bevatten louter gegevens omtrent hun beroep, hetgeen evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Na een bespreking van de aangehaalde normen "in rechte", zet verzoeker zijn individuele vluchtmotieven uiteen als volgt:

"Verzoekende partij vreest in geval van terugkeer naar El Salvador ontvoerd, gedood of mishandeld te worden door de bende MS-13 omwille van het feit dat hij de zoon van politiewerkers is en dat hij niet aan de eisen van de bende heeft geluisterd en dat hij het land gevlucht heeft. Hij voert toe dat hij ook in ieder geval geen vrijheid zal hebben omdat hij na zijn studies en voor zijn vlucht uit het land opgesloten en verborgen verbleef om veilig te kunnen blijven. Hij heeft ook recent geleerd dat zijn ouders een renta voor meerdere jaren (vanaf 2016) moesten betalen aan de "pandilleros". Deze afpersing heeft geleid tot de sluiting van de winkel die niet meer financieel houdbaar was. De situatie is ook erg gevaarlijk geworden voor de vader van verzoeker, die meerdere maanden geleden een klacht heeft ingediend tegen de MS-13 (stuk 4).

Verzoeker moet als vluchteling worden erkend omdat hij tot een specifieke sociale en/of politiek groep behoort: de sociale groep van personen die in een colonia wonen die gecontroleerd is door een bende,

de sociale/politiek groep van jongeren die als een lid van een (ander) bend kan worden beschouwd, de sociale groep van "personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die als ondernemers betrokken zijn bij informele en formele handel", de sociale/politieke groep van "tegenstanders van de bende", de sociale/politieke groep van familielid van politiewerkers, de sociale groep als terugkeerder uit het buitenland, de sociale groep als familielid van personen die in de VS wonen. In ondergeschikte orde moet hij de subsidiaire bescherming worden toegekend (zie ook infra, punt 2.1.5).

Verzoekende partij wenst al te benadrukken dat de volgende elementen niet in twijfel werden gebracht door verwerende partij :

- Het feit dat verzoeker in Ilopango, colonia Llano verde, woonde en dat zijn familie er steeds woont;
- Het feit dat verzoeker 19 jaar oud is en met zijn ouders en twee kleine zussen woonde in El Salvador;
- Het feit dat zijn ouders bij de politie werken, alsook andere leden van zijn familie (opa, oom, tante, ...);
- Het feit dat verzoekers vader deel nam aan acties en arrestaties van bendeleden en dat hij al meerdere keren bedreigd werd door zijn job te oefenen;
- Het feit dat verzoekers ouders een winkel hadden;"

Verzoeker gaat vervolgens in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Over het incident van 5 juli 2019 meent verzoeker dat de commissaris-generaal zijn verklaringen niet in hun geheel heeft bekeken en enkel heeft gefocust op een zeer klein detail dat geen belang heeft voor de evaluatie van zijn vrees. Verzoeker herhaalt een deel van zijn verklaringen en benadrukt dat deze in overeenstemming zijn met wat in de rapporten staat, in het bijzonder de COI Focus "El Salvador – situation sécuritaire" van 2019.

Over de ernstige en zwaarwichtige aard van het incident van 5 juli 2019 meent verzoeker vooreerst dat deze gebeurtenis niet kan worden geminimaliseerd daar de bedreigingen (met moord) die verzoeker kreeg, heel ernstig waren. Verzoeker citeert uit het rapport "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van het UNHCR waarin wordt uitgelegd dat dergelijke houdingen gebruikelijke praktijken van de bendeleden vormen. Bovendien is de redenering van de commissaris-generaal totaal tegenstrijdig door enerzijds te stellen dat het incident niet van ernstige aard is (omdat het maar één keer is gebeurd) en anderzijds te stellen dat verzoeker te veel risico's heeft genomen door zijn zussen na 5 juli 2019 nog op school te gaan halen ondanks de bedreigingen. Ten slotte herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij na 5 juli 2019 geen problemen meer met de bendeleden heeft gehad omdat hij bijna de hele tijd onderdook. Deze feiten vormen een duidelijke aanwijzing dat zijn vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft zijn gedrag na de bedreiging, meent verzoeker, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, dat deze risico's niet "onnodig" waren nu verzoeker 2 à 3 keren zijn zussen moest gaan halen omdat er geen alternatief bestond. Zijn jonge zussen hadden niet met iemand anders terug naar huis kunnen wandelen en hij presenteerde deze situatie als een theoretische hypothese maar hij voegde toe dat dit niet mogelijk was (in de praktijk).

Betreffende de vlucht uit El Salvador meent verzoeker dat de commissaris-generaal zijn uitleg niet in acht heeft genomen. Hij verklaarde dat zijn familie pas op 2 augustus 2019 een ticket heeft kunnen kopen omdat ze eerst tijd nodig hadden om geld te verzamelen. Op 2 augustus is zijn vader naar een reiskantoor gestapt en heeft hij een reis kunnen regelen. De familie had niet veel geld en kon de datum van de vlucht naar België niet kiezen. De eerste datum waarop de vlucht betaalbaar was, was op 10 september 2019. Zijn ouders profiteerden van het feit dat zijn ooms ook naar België reisden om het met hen te plannen. Verzoeker benadrukt dat hij pas 18 jaar is geworden in juli 2019, dat hij pas zijn studies had gedaan en dat hij steeds bij zijn ouders leefde. Hij werkte nog niet, had geen eigen inkomsten en kon dus beslissingen niet alleen voor zichzelf maken.

Wat zijn bewegingsvrijheid betreft, verwijst verzoeker naar algemene informatie die zijn verklaringen bevestigen, in het bijzonder de voormelde COI Focus van 2019. Bovendien heeft hij uitgelegd dat hij in een wijk en colonia woont die geen bewakers kennen. Dat maakt de wijk nog minder veilig en geeft aan de benden (in casu MS-13) alle 'vrijheden' om de zone te controleren en in hun macht te krijgen. De MS-13 beschouwt de scholen die zich in zijn zone bevinden als zijn eigendom. De informatie toont aan dat wat verzoeker vertelde, wordt gestaafd door de algemene informatie. Verzoeker meent dat zijn bewegingsvrijheid wel degelijk was beperkt, nu hij enkel zijn zussen met de auto van school ging ophalen. De kritiek van commissaris-generaal is bovendien niet pertinent omdat hij de situatie van

verzoeker niet analyseert na 5 juli 2019, de datum vanaf wanneer zijn leven veranderde in de zin dat hij nooit meer naar buiten kon en thuis was opgesloten en moest onderduiken.

Verzoeker meent dat hij coherente en plausibele verklaringen heeft afgelegd die totaal overeenkomen, ook met de algemene informatie uit objectieve verslagen en dat hij ook veel documenten heeft verzameld om zijn relaas te staven en dus duidelijk zijn medewerkingsplicht heeft nageleefd.

Verzoeker voert aan dat uit objectieve informatie blijkt dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen met een profiel gelijkaardig aan het zijne, zoals *“personen in beroepsgroepen of posities die vatbaar zijn voor afpersing, met inbegrip van personen die als ondernemers betrokken zijn bij informele en formele handel”, “personen die door een bende worden beschouwd als strijdig met haar regels of als verzet tegen haar gezag”, “jongeren met een bepaald profiel of in bepaalde omstandigheden” en “familieleden van personen die deel uitmaken van de andere risico profielen”*. Hij benadrukt dat hij in casu de zoon is van een politiewerker en de *“werkers bij de politie”* ook een aparte categorie van risicoprofiel vormen volgens UNHCR. Verzoeker verwijst naar de COI Focus van 15 juli 2019 aangaande de veiligheidssituatie in El Salvador, alsook naar het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016. Hij betoogt dat in het licht van zijn profiel er volgens UNHCR wel degelijk een reëel risico is dat personen met een dergelijk profiel slachtoffer kunnen worden van persoonlijke en doelgerichte vervolging vanwege de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador.

Verzoeker meent dat hij verder in El Salvador ook nog een verhoogd risico loopt op vervolging als terugkeerder uit het buitenland, waarbij hij verwijst naar de UNHCR guidelines en de COI Focus van 9 januari 2020 gewijd aan de specifieke situatie van mensen die terugkeren naar El Salvador. Verzoeker haalt in dit kader ook een rapport aan van Human Rights Watch van februari 2020 *“Deported to Danger”*. Als terugkeerder die al problemen ondervond met leden van de mara's, meent verzoeker dat hij bijgevolg behoort tot een bepaalde sociale groep die een zeer reëel risico loopt op vervolging in El Salvador. Verzoeker vraagt het voordeel van de twijfel waarbij hij benadrukt dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, zoals bevestigd door de FOD Buitenlandse Zaken.

Verzoeker argumenteert vervolgens waarom hij voldoet aan de vluchtelingdefinitie. Er is sprake van een vervolging omdat hij werd bedreigd met zijn leven en vervolgens indirect werd gedwongen te verhuizen. Hij behoort tot een specifieke sociale groep en hij kan geen overheidsbescherming krijgen gelet op de huidige situatie in het land, waarbij hij de COI Focus van 15 juli 2019 en de UNHCR guidelines aanhaalt.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij verwijst naar zijn vluchtrelaas en meent dat er bijgevolg redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met name ernstige schade wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege criminele bendes waarvan hij het slachtoffer was in El Salvador.

Verzoeker meent verder dat hij ook aanspraak kan maken op internationale bescherming in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wegens de aard van het geweld in El Salvador, waarvoor hij citeert uit de COI Focus van 15 juli 2019. Verzoeker stelt dat uit dit rapport duidelijk blijkt dat de classificering van het geweld in El Salvador allerm minst eenduidig is. Er zijn ontegensprekelijk meerdere bronnen die wel degelijk gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. Het feit dat deze elementen niet worden vermeld in de bestreden beslissing, maakt de motivering ervan gebrekkig en lacunair. Verzoeker is van mening dat er wel degelijk sprake is van een binnenlands gewapend conflict dat een ernstige bedreiging voor zijn leven of persoon vormt als gevolg van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hij besluit: *“Gezien de hierboven aangehaalde elementen zou een terugkeer van verzoekende partij naar haar land van herkomst niet alleen een ernstige bedreiging uitmaken van haar leven of haar persoon wegens foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de daden van vervolging vanwege de criminele bendes, waarvan zij het slachtoffer was in El Salvador, maar tevens als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een binnenlands gewapend conflict betekenen en aldus een schending uitmaken van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Meerdere elementen verhoogden de risico's in hoofd van verzoeker, daar hij in een colonia woonde die gecontroleerd is door de bende MS-13, daar hij een jonge man is, daar hij de zoon van politiewerkers is, daar hij naar Europa is gevlucht en daar hij familie in de VS heeft.”*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing en zet hij uiteen: “Verwerende partij heeft het relaas van verzoekende partij duidelijk onvoldoende geanalyseerd: zij heeft al te gemakkelijk besloten tot de weigering van de “vluchtelingenstatus” en weigering van de “subsidiare beschermingsstatus”, zonder op afdoende wijze rekening te houden met de algemene situatie en de persoonlijke situatie waarin verzoekende partij verkeert in het licht van haar voorgelegde documenten en verklaringen. Het door verweerster verrichte onderzoek is onvoldoende en houdt onvoldoende rekening met de situatie van jongeren en familieleden van politiewerkers, zoals verzoeker, met betrekking tot gewapende groepen in El Salvador. Het neemt ook niet in acht het feit dat verzoeker familie in de VS heeft en dat zijn ouders hun winkel hebben moeten sluiten wegens de afpersing door de MS-13. In het licht van bovenstaande elementen, met name het verhoogd risicoprofiel van verzoekende partij, kan gesteld worden dat verwerende partij de zaak niet voldoende heeft bestudeerd en dat de bestreden beslissing dus het artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 schendt.”

Verzoeker voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift:

“3. Mailbericht dd. 10.03.2020;

4. Klacht ingediend door verzoekers vader;

5. Document betreffende de MS-13 in tijd van coronavirus;

6. COI FOCUS — « Retour des ressortissants » ;

7. COI FOCUS — “situation sécuritaire”;

8. UNHCR Rapport, 2016;

9. Artikel beschikbaar op https://www.washingtonpost.com/world/the-americas/its-sodangcrous-to-police-ms-13-in-el-salvador-that-officers-are-fleeing-the-country/2019/03/7037c897dbaa-2287-1e9-b5b4-1d18dfb7b084_story.html;

10. HRW Rapport ;

11. Pagina van de FOD Buitenlandse Zaken ;

12. Artikel beschikbaar op <http://www.espoirdasile.org/images/uploaded/DOSSIER0/o20PRHUYE.pdf>

13. UNHCR Rapport 2010”

3. Nota met opmerkingen

Op 30 juli 2020 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de Vreemdelingenwet, waarin zij repliceert op de argumentatie van verzoeker en het gelijk van haar beslissing herhaalt.

4. Aanvullende nota

4.1. Verzoeker maakt op 1 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij hij volgende stukken voegt:

- de beëdigde vertaling van de stukken 4 en 5 die in bijlage werden gevoegd aan het verzoekschrift (stukken 1 en 2);

- een recent bewijs, met beëdigde vertaling, dat verzoekers vader nog steeds voor de politiediensten werkt (stuk 3);

- een recent bewijs, met beëdigde vertaling, dat dhr. J.N.L., de baas van verzoekers vader, sergeant en adjunct-hoofdoperaties is bij de politie (stuk 4);

- een register, met beëdigde vertaling, van de verschillende moorden die op nationaal vlak werden gepleegd en geregistreerd tussen 1 januari en 31 december 2020 (stuk 5);

- een brief, met beëdigde vertaling, geschreven door dhr. J.N.L. waarin wordt uitgelegd dat verzoekers vader de oprichter van de anti-gang eenheid is en dat hij toen gevaarlijk zaken behandelde maar nu in de administratie werkt; er wordt tevens verklaard dat verzoeker en zijn familie werden bedreigd en dat verzoeker het land heeft verlaten (stuk 6);

- een rapport van Asyls van oktober 2020, getiteld “El Salvador: threats against family members of police officers” (stuk 7).

4.2. De verwerende partij maakt op 1 februari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020;

- COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020;

- UNHCR “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016.

4.3. Verzoeker maakt ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij de originele stukken worden voorgelegd van documenten die reeds aan de Raad werden overgemaakt, met name de originele versies van de stukken 3, 4, 5 en 6 bij de aanvullende nota van 1 februari 2021 en een DHL-envelop.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 6; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 6-9).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich tegen het gezag van de bendes verzetten of de benderegels overtreden, personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten, familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.). Beschermingsverzoeken ingediend door jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen moeten met verhoogde aandacht worden onderzocht.

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen. De beoordeling van het risico is immers afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*”).

Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in dat land.

Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, stuk 6, map met documenten).

Het paspoort, de identiteitskaart, het rijbewijs, de kopie van een diploma en de kopie van het bewijs van goed gedrag en zeden tonen verzoekers identiteit en scholing aan. Het wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit Ilopango, colonia Llano Verde, gelegen in het departement San Salvador, noch dat hij heden 20 jaar oud is.

De kopieën van de twee identiteitskaarten op naam van verzoekers vader, de kopie van een politiebade op naam van verzoekers vader, kopieën van 15 certificaten op naam van verzoekers vader en de kopie van een tewerkstellingsattest op naam van verzoekers vader bewijzen louter zijn identiteit, gevolgde opleidingen en beroep. De kopie van een tewerkstellingsattest en de kopie van de identiteitskaart op naam van verzoekers moeder, tonen louter haar identiteit en beroep aan. Ook de kopieën van de attesten van tewerkstelling bij de politie van zijn grootvader en van zijn oom bevatten louter gegevens omtrent hun beroep.

Er wordt niet betwist dat zijn vader werkzaam is op de administratie van de politie, volgens verzoeker al langer dan achttien jaar. Evenwel, zoals verzoeker tijdens zijn gehoor zelf verklaart, is zijn vader geen politieagent (gehoorverslag CGVS, p. 5). Niettemin zou, volgens de verklaringen van verzoeker, zijn vader 's avonds deelnemen aan acties en arrestaties van bendeleden (ibid., p. 5), hetgeen niet lijkt te stroken met het gegeven dat zijn vader op de administratie zou werken. In zijn aanvullende nota van 1 februari 2021 voegt verzoeker een brief toe van 15 januari 2021 geschreven door dhr. J.N.L., sergeant bij de politie, waarin deze uiteenzet dat verzoekers vader sinds 1996 werkzaam is bij de politie en de oprichter is van de anti-gang eenheid en dat hij toen gevaarlijke zaken behandelde maar nu in de administratie werkt. Het is opmerkelijk dat verzoeker doorheen zijn verklaringen bij het CGVS geen melding maakt van het gegeven dat zijn vader als niet-politieagent oprichter zou zijn van een anti-gang eenheid. Verzoeker legt ook een klacht voor, ingediend door zijn vader op 11 september 2019, waar zijn vader onder meer melding maakt van bedreigingen ten aanzien van hem vanwege lokale bendeleden, maar waar hij nergens vermeldt dat hij de oprichter is van een anti-gang eenheid, hetgeen toch essentiële informatie zou zijn. Verzoeker kan ter terechtzitting geen verduidelijking geven over het exacte profiel van zijn vader, behalve dat hij werkzaam is bij de politie. Zo weet hij ter terechtzitting niet te vertellen sinds wanneer zijn vader op de administratie van de politie werkt noch tot wanneer hij op de anti-gang eenheid werkte. Ook over de huidige functie van zijn vader kan hij niet veel meer vertellen dan dat hij papieren vaststellingen doet.

Verder wordt niet betwist dat zijn moeder in de cafetaria van de politie te Ilopango werkt. Dat ook andere leden van zijn familie (opa, oom, tante, ...) werkzaam zijn of waren bij politie wordt ook niet in twijfel getrokken. Evenwel blijkt niet welke functies zij daar vervullen of vervulden.

Wat er ook van zij, zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker in gebreke om ten gevolge van zijn profiel een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

6.2. Vooreerst verklaarde verzoeker te wonen in een zone die wordt gecontroleerd door de bende MS-13 en dat iemand van de leiders van MS-13 in die zone naast hen woonde (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 6). Ondanks de nabijheid van MS-13 bendeleden en hoewel hij de zoon is van iemand die bij de politie werkte, ondervond verzoeker tot aan het beweerde incident van 5 juli 2019 geen persoonlijke problemen met MS-13. Verzoeker kwam bovendien bendeleden tegen op straat, maar buiten het feit dat zij hem op een bepaalde vieze manier aankeken, deden zij verzoeker niets (AD gehoorverslag CGVS, p. 12).

Verzoekers algemene betoog over openbare bedreigingen tegenover kinderen van politieagenten en de krantenartikelen die hij bij het CGVS neergelegde (AD CGVS, stuk 4, gehoorverslag CGVS, p. 8-9; stuk 6, map met documenten, nr. 19), maakt op zich geen persoonlijke vervolging of risico op ernstige schade aannemelijk. De commissaris-generaal merkt terecht op dat deze artikelen handelen over de algemene situatie in El Salvador en dat verzoeker daar persoonlijk niet in voor komt. Hij voegt er verder terdege aan toe: *“Uw verklaring dat de vier soldaten die in een door u neergelegde krantenartikel worden vermeld, door dezelfde bendeleden vermoord werden als diegene waar u voor vreest omwille van het werk van uw vader, is louter een blote bewering die u op geen enkele manier weet te staven (CGVS, p. 8 & 9 ; document 19).”* Verzoeker maakt bovendien geen gewag van bedreigingen die persoonlijk ten aanzien van hem zouden zijn geuit voor het beweerde incident van 5 juli 2019, noch blijkt uit zijn verklaringen dat hem voor 5 juli 2019 al iets was overkomen omwille van het beroep van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 20).

6.3. Verzoeker verklaarde verder dat hij op 5 juli 2019 zou zijn bedreigd door twee bendeleden toen hij zijn zussen van school ging ophalen.

Verzoeker heeft ter staving van dit incident een kopie van een klacht bij de politie op 10 juli 2019 neergelegd. Zulke klacht is in wezen niet meer dan een weergave van de loutere verklaringen van verzoeker op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verder opvolging van deze klacht. Aldus blijkt niet dat zijn verklaringen inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan de inhoud van deze klacht geen objectieve, maar slechts een relatieve bewijswaarde worden toegekend.

Bovendien blijken er inconsistenties te zijn tussen verzoekers genoteerde verklaringen bij politie en zijn verklaringen bij het CGVS die geloofwaardigheid van het incident op 5 juli 2019 ondermijnen, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Wat betreft het incident op 5 juli 2019, waar u bedreigd werd door twee bendeleden wanneer u uw zussen aan hun school ging ophalen, dient opgemerkt te worden dat uw verklaring op het CGVS niet strookt met de verklaring die u op 10 juli 2019*

aflegde bij de politie van San Salvador. In de klacht die u neerlegde bij de politie van San Salvador liet u optekenen dat het oudere bendelid achter uw voertuig op de uitkijk bleef staan, terwijl het jongere bendelid u benaderde en de bedreigingen uitte (document 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter het tegenovergestelde, namelijk dat het oudere bendelid u benaderde (CGVS, p. 14). Van dergelijke ingrijpende gebeurtenis, dewelke de basis vormt van uw verzoek om internationale bescherming, kan verwacht worden dat de hieromtrent afgelegde verklaringen gelijklopend zijn.”

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zich heeft gefocust op een zeer klein detail dat geen belang heeft voor de evaluatie van zijn vrees, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete argumenten opwerpt die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid kunnen verklaren of weerleggen. Verzoeker beperkt zich louter tot het herhalen van (een deel van) zijn verklaringen en het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid waarmee hij deze echter niet weerlegt. De vastgestelde tegenstrijdigheid vindt haar grondslag in het administratief dossier en heeft geen betrekking op een detail, maar op een feit dat rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst. Wanneer verzoeker een document neerlegt ter staving van zijn beweringen kan en mag worden verwacht dat de inhoud van dit stuk overeenkomt met de verklaringen die hij hierover heeft afgelegd op het CGVS. Dit geldt des te meer wanneer dit het enige concrete incident betreft dat verzoeker heeft meegemaakt in zijn land van herkomst.

Dat verzoekers verklaringen in overeenstemming zouden zijn met wat in de landenrapporten staat, maakt op zich nog geen persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging aannemelijk, daar een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst niet volstaat om iemand als vluchteling te erkennen.

Niettemin, in zoverre zou worden aangenomen dat het incident van 5 juli 2019 zich daadwerkelijk heeft voorgedaan, maakt de Raad volgende bevindingen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS zelf aangaf dat het beweerde incident van 5 juli 2019 op zich niets te maken heeft met het feit dat zijn vader bij politie werkzaam is (gehoorverslag CGVS, p. 15).

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat het beweerde incident op 5 juli 2019 slechts een eenmalige ontmoeting met bendeleden van MS-13 betreft waarbij volgens verzoekers verklaringen een bendelid in ‘exacte bewoordingen’ het volgende zei: *“ik wil je hier niet meer zien, anders weet je wat je te wachten staat”* (gehoorverslag CGVS, p. 14). Naast de vraag of deze bewoordingen als een expliciete doodsbredeiging moeten worden begrepen, blijkt verder volgens verzoekers verklaringen dat zijn documenten zouden zijn gecontroleerd en dat hem werd gevraagd of hij van de politie was. Verzoeker zou ontkennend hebben geantwoord en nadat de bendeleden vaststelden dat hij van de buurt was, zouden zij zijn documenten hebben teruggegeven en hem vervolgens gewoon met rust hebben gelaten (ibid., p. 14).

Uit verzoekers verklaringen op het CGVS blijken geen concrete aanwijzingen die er op zouden wijzen dat hij na deze bedreiging aan de schoolpoort op 5 juli 2019 ooit werd gezocht of dat hij nu nog steeds zou worden gezocht door de bendeleden, zoals terdege wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Zo verklaart u dat u uw zussen nog twee à drie keer op school ging ophalen na het incident van 5 juli 2019 zonder problemen te kennen (CGVS, p. 16). U woonde na 5 juli nog ruim twee maanden – tot uw vertrek naar België op 10 september 2019 - op hetzelfde adres in Ilopango en ook hier kende u geen verdere problemen na de geuite bedreigingen van 5 juli 2019 (CGVS, p. 16 & 19). Dit is opmerkelijk want de bendeleden wisten waar u woonde aangezien ze dat op uw documenten hadden gezien (CGVS, p. 10 & 14). Volledigheidshalve dient hier aan toegevoegd te worden dat ook uw familieleden geen problemen gekend hebben omwille van uw problemen, hoewel ze in hetzelfde huis zijn blijven wonen en de bendeleden op de hoogte waren van uw adres (CGVS, p. 3 & 19).”*

Verzoeker betwist niet dat hij voor 5 juli 2019, noch na 5 juli 2019 persoonlijk problemen met bendeleden heeft gekend.

Gelet op het geheel van de voorgaande bevindingen, blijkt aldus dat verzoekers aanvaring met bendeleden op 5 juli 2019 slechts een eenmalige gebeurtenis betreft die bovendien, gelet op de aard en omstandigheden ervan en het gebrek aan verdere gevolgen, niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd.

Verzoekers betoog – met name dat de bedreigingen heel serieus waren en daardoor niet herhaald moesten worden, niet zomaar kunnen worden afgewezen omdat ze slechts één keer zijn gebeurd maar

dat het een eerste en laatste waarschuwing betreft – gaat voorbij aan het geheel van de voorgaande bevindingen. Ook verzoekers algemene verwijzing naar de UNHCR guidelines en objectieve landeninformatie over de gebruikelijke praktijken van bendes en de redenen waarom jongeren door bendes worden benaderd, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen, laat staan een individueel en objectief risico vast te stellen, gelet op de voorgaande bevindingen met betrekking tot de individuele omstandigheden van zijn geval.

Dat het beweerde incident van 5 juli 2019 niet voldoende ernstig en zwaarwichtig is, wordt bevestigd door verzoekers gedrag dat allerminst wijst op een ernstige vrees, zoals terdege blijkt uit volgende motieven: *“Zo ging u nog twee à drie keer uw zussen ophalen aan school, hoewel de bendeleden u expliciet verboden hadden om dit nog te doen en dreigden u te vermoorden indien ze u nog zouden zien in die buurt (CGVS, p. 12 & 14). Hoewel u wisselde van wagen met uw vader, is dit een onnodig risico op een moment dat u vreest voor uw leven. De verklaring dat u geeft voor het nemen van dit risico als dat uw vader uw zussen niet kon ophalen omdat hij anders werkuren zou verliezen of dat uw zussen langer zouden moeten wachten, is niet afdoende rekening houdende met de vrees die u op dat moment had (CGVS, p. 19 & 20). Bovendien geeft u zelf aan dat uw zussen eventueel met iemand anders naar huis konden wandelen, maar gaven uw ouders en u er zelf de voorkeur aan dat u hen toch ging ophalen met een andere wagen (CGVS, p. 18). Verder verklaart u dat u zich in de periode na 5 juli 2019, toch nog buitenshuis begaf in het bijzijn van uw vader, wat de vraag doet rijzen hoe ernstig uw vrees daadwerkelijk was bij uw vertrek naar België (CGVS, p. 19). Het gegeven dat u na de bedreigingen op dezelfde plaats bleef wonen als voorheen zonder problemen te kennen, ondermijnt opnieuw de ernst van de vrees als dat u in uw land van herkomst daadwerkelijk zou worden vervolgd.”*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat deze redenering tegenstrijdig is, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde voor zijn leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zijn zussen niet zou ophalen en zich niet zou blootstellen aan gevaar. Uit het gegeven dat verzoeker, ondanks de beweerde bedreigingen, alsnog zijn zussen van school zou zijn gaan halen, kon de commissaris-generaal terecht concluderen dat verzoekers gedrag de ernst en de zwaarwichtigheid van deze beweerde bedreigingen ondermijnt.

Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift uit te leggen dat hij na 5 juli 2019 geen problemen meer heeft gehad met de bendeleden omdat hij bijna de hele tijd ondergedoken leefde en voorzorgsmaatregelen nam. Verzoekers betoog overtuigt niet. Zo kan niet worden aangenomen dat hij ondergedoken leefde. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij tot aan zijn vertrek op 10 september 2019 steeds op dezelfde plaats is blijven wonen bij zijn ouders zonder daar problemen te hebben gekend, hoewel de bendeleden, volgens verzoekers eigen verklaringen, wisten waar hij woonde (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 14). Dat hij ruim twee maanden thuis kon verblijven zonder dat de bendeleden zouden hebben gecontroleerd of hij daar nog was, klemt des te meer er nu een bendeleider naast hen zou hebben gewoond, zij thuis een klein winkeltje hadden en de school van zijn zussen slechts op één kilometer van zijn huis was gelegen zodat de bendeleden die hem zouden hebben bedreigden in wezen in dezelfde buurt opereerden (ibid., p. 10, 13). Deze bevindingen ondermijnen opnieuw de ernst van de beweerde bedreigingen. Dat zijn vader een metaalconstructie zou hebben gebouwd op hun huis om te vermijden dat bendeleden het huis zouden binnen geraken, kan deze bevinding niet in een ander daglicht plaatsen. Verzoeker tracht overigens deze verklaring te staven door kopieën voor te leggen van foto's van het huis en de metalen constructies alsook van de leider van MS in zijn wijk, die hij opnieuw als stuk 3 bij zijn verzoekschrift voegt, waarbij de Raad opmerkt dat aan privéfoto's slechts een zeer relatieve bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder blijkt dat verzoeker zijn zussen nog 2 tot 3 keer op school ging ophalen en zich ook nog buitenshuis begaf, zij het dan in gezelschap van zijn vader (ibid., p. 16 en 19). Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat deze verplaatsingen buitenshuis absoluut noodzakelijk of onontbeerlijk waren. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat hij zijn zussen 2 tot 3 keer moest gaan halen omdat er geen alternatief bestond. Echter, zoals reeds terecht aangestipt in de bestreden beslissing, vormt het betoog dat zijn vader de zussen niet kon ophalen omdat hij anders werkuren zou verliezen of dat zijn zussen langer zouden moeten wachten, geen afdoende verklaring voor verzoekers gedrag in het licht van de beweerde bedreiging en de vrees die hij op dat moment zou hebben gehad. Indien verzoeker daadwerkelijk vreesde voor zijn leven, kan worden aangenomen dat hij naar andere oplossingen zou hebben gezocht, dat zijn vader het leven van zijn zoon boven het verlies van werkuren zou hebben verkozen of dat zijn zussen het niet *“lastig”* zouden hebben gevonden om *“lang op de school [te] moet wachten op hem”* (ibid., p. 20), waarbij niet blijkt dat dit een onveilige plaats was. Dat zijn zussen op straat zouden moeten

wachten, zoals in het verzoekschrift wordt geschreven, wordt tegengesproken door verzoekers eigen verklaringen.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat de auto van zijn vader geblindeerde ruiten had zodat hij niet werd gezien wanneer hij zijn zussen ging ophalen, kan evenmin overtuigen. Er mag redelijkerwijze, gelet op verzoekers verklaringen dat de wijk onder controle stond van MS-13 en dat een bendeleider naast hen woonde, worden aangenomen dat deze auto (merk, model, kleur, nummerplaat) gekend zou zijn. Indien verzoeker daadwerkelijk werd geïdendeerd door de bendeleden, kan worden verwacht dat de bewegingen van deze auto zouden worden waargenomen in Ilopango, gelet op de territoriale controle die bendes uitoefenen in hun zones. Bovendien verklaarde verzoeker dat na het incident van 5 juli 2019 zijn vader gebruikt maakte van verzoekers auto om naar het werk te gaan, hetgeen in de wijk zou zijn geregistreerd door de bendeleden (ibid., p. 18). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker gebruik kon maken van de geblindeerde auto van zijn vader, terwijl zijn vader naar het werk was, zonder dat dit zou zijn opgevallen.

Ten slotte, de bewering in het verzoekschrift dat de stelling dat verzoekers zussen met iemand anders naar huis zouden kunnen wandelen in wezen slechts een theoretische hypothese betreft die niet mogelijk was in de praktijk, is niet meer dan een loutere post factum bewering die geen steun vindt in de verklaringen van verzoeker die niet voor interpretatie vatbaar zijn (ibid., p. 18)

In de bestreden beslissing wordt nog terdege aangestipt: *“Ook de traagheid waarmee u het land ontvluchtte na het incident doet verder afbreuk aan de ernst van de situatie. Hoewel de beslissing om het land te verlaten genomen werd door uw vader tussen 10 juli 2019 en 2 augustus 2019 (CGVS, p. 16), wachtte u nog tot 10 september 2019 voordat u op het vliegtuig richting België stapte (CGVS, p. 7). Deze traagheid verklaart u door te stellen dat een vlucht niet goedkoop is en dat uw ouders het geld bij elkaar moesten sprokkelen om het ticket te betalen (CGVS, p. 8 & 18). Deze verklaring is echter niet afdoende daar uw ouders reeds op 2 augustus 2019 de tickets kochten (CGVS, p. 8), en dus redelijkerwijs het geld bij elkaar gesprokkeld hadden, maar toch pas een vlucht voor ruim vijf weken later boekten. Volledigheidshalve moet hierbij vermeld worden dat u uw reis samen met twee ooms ondernam omdat uw vader het beter vond dat u met hen meeding (CGVS, p. 20). Door uw vertrekdatum afhankelijk te maken van de reisdata van uw twee ooms, wordt de ernst van de verklaarde vrees nogmaals ondermijnd. Ook laat u meermaals uitschijnen dat het niet uw beslissing was om het land te verlaten, maar deze van uw vader (CGVS, p. 8, 10, 16 en 18). Ten tijde van het incident was u echter meerderjarig waardoor de vraag zich stelt of u de situatie zelf wel als ernstig percipieerde als u de beslissing van uw vader liet afhangen.”* Door het louter herhalen van reeds eerder gegeven verklaringen en het geven van post factum verklaringen, slaagt verzoeker er niet in deze bevindingen in een ander daglicht te stellen. Deze bevindingen zijn niet doorslaggevend maar moeten worden samen gelezen in het geheel van de voorgaande vaststellingen.

In navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat dit geheel van voorgaande vaststellingen afbreuk doet aan de ernst van de beweerdde bedreigingen en verzoekers vrees voor de bendeleden van MS-13. Verzoeker brengt geen elementen aan die hierover anders doen oordelen, zoals hierboven werd besproken.

6.4. Waar verzoeker nog stelt dat *“werkers bij politie”* en hun familieleden ook een aparte categorie van risicoprofiel door UNHCR vormen, stelt de Raad vast dat dit alvast niet blijkt uit lezing van de UNHCR guidelines. Wat er ook van zij, waar verzoeker citeert uit het Asylorapport dat hij voegt per aanvullende nota, herhaalt de Raad ook hier dat het loutere gegeven dat een verzoeker onder een bepaald profiel valt, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat het risico nog steeds afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Een verwijzing naar een algemeen rapport volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe, gelet op het voorgaande, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoeker benadrukt nog dat zijn vader herhaaldelijk werd bedreigd en dat hij deelnam aan acties en arrestaties van bendes, hetgeen hij onder meer tracht te staven aan de hand van stuk 6 bij zijn aanvullende nota van 1 februari 2021, met name een brief van 15 januari 2021 geschreven door dhr. J.N.L., sergeant de politie, waarin deze uiteenzet dat verzoekers vader sinds 1996 werkzaam is bij de politie en de oprichter is van de anti-gang eenheid en dat hij toen gevaarlijke zaken behandelde maar nu in de administratie werkt. De Raad verwijst naar de in punt 6.1 uiteengezette bedenkingen omtrent het exacte profiel van verzoekers vader. Er wordt in deze brief tevens verklaard dat verzoeker en zijn familie werden bedreigd door MS-13, met een urgente evacuatie van hun huis tot gevolg, en dat zijn zussen hun studies plots moesten stopzetten. Verzoeker heeft deze elementen nooit vermeld tijdens zijn gehoor

bij het CGVS en ook in het verzoekschrift werd dit niet vermeld. Er liggen buiten deze brief, die niet meer is dan een loutere verklaring van dhr. J.N.L., geen elementen voor die op objectieve wijze aannemelijk maken en/of bevestigen dat verzoekers familie het huis diende te evacueren of dat zijn zussen hun studies moesten stopzetten omwille van bendegerelateerde bedreigingen, zoals politionele vaststellingen of een gerechtelijk onderzoek. Er wordt verder nergens in de aanvullende nota toegelicht wanneer en in welke omstandigheden dit zou hebben plaatsgehad. Evenmin blijkt dat het gaat om een langdurige evacuatie.

Op basis van deze loutere brief, waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden gehecht, slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan het motief in de bestreden beslissing dat *“ook uw familieleden geen problemen gekend hebben omwille van uw problemen, hoewel ze in hetzelfde huis zijn blijven wonen en de bendeleden op de hoogte waren van uw adres (CGVS, p. 3 & 19)”*. Bijgevolg liggen er geen ernstige en concrete elementen voor die afbreuk doen aan de vaststelling dat de vader van verzoeker, ondanks de beweerde bedreigingen en problemen, nog steeds werkzaam is bij de politie en vooralsnog op hetzelfde adres woont.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stuk 4 toe dat een klacht zou betreffen van zijn vader die hij recent heeft ingediend *“tegen de bendeleden van de MS-13, vanwege de constante doodsb bedreigingen die hij ontvangt in het kader van zijn werk en de wekelijkse renta die de bendeleden van verzoekers ouders eisten”*. Bij de aanvullende nota van 1 februari 2021 wordt een eensluidend verklaarde vertaling gevoegd. In zoverre stuk 4 betrekking heeft op de tewerkstelling van zijn vader, herhaalt de Raad dat zijn werkzaamheid bij de politie niet in vraag wordt gesteld, maar dit loutere gegeven geen afbreuk doet aan voorgaande bevindingen noch op zich een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. De klacht van verzoekers vader blijkt al op 11 september 2019 te zijn ingediend. Nochtans heeft verzoeker dit stuk nooit eerder in de procedure voorgelegd, zodat het stuk laattijdig voorkomt, te meer nu geen verklaring wordt geboden voor deze laattijdigheid. Wat er ook van zij, ook hier herhaalt de Raad dat zulke klacht in wezen niet meer is dan een weergave van de loutere verklaringen van zijn vader op basis waarvan niet kan worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker verschaft geen informatie over de verdere opvolging van de klacht die nochtans dateert van 11 september 2019. Aldus blijkt niet dat de verklaringen van zijn vader inhoudelijk werden onderzocht en bevestigd door de instantie die ze noteerde. Bijgevolg kan aan de inhoud van deze klacht geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijken de verklaringen van de vader over het incident van 5 juli 2019 niet coherent met de verklaringen van verzoeker over ditzelfde incident. Verzoekers vader verklaart in zijn klacht dat verzoeker werd geslagen en bestolen. Over slagen en diefstal heeft verzoeker echter nooit melding gemaakt tijdens zijn verklaringen (ibid., p. 12, 14). De vaststelling dat verzoeker nooit gewag heeft gemaakt van zulke essentiële elementen, die hem ongetwijfeld moeten zijn bijgebleven, maar zijn vader wel, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het beweerde incident op 5 juli 2019.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat zijn ouders reeds sinds 2016 wekelijks renta moesten betalen en dat dit heeft geleid tot de sluiting van de winkel omdat het financieel niet meer haalbaar was. Dit is niet meer dan een post factum bewering die niet in de klacht van verzoekers vader kan worden gelezen, waar zijn vader enkel verklaarde dat zij hun winkel hebben moet sluiten omdat bendeleden renta kwamen vragen, doch geen melding maakte van een jarenlange wekelijkse afpersing sinds 2016. Bovendien verklaarde verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk dat de afpersing pas begon toen hij naar België was gekomen, dit is in september 2019, en dat in de periode dat hij de winkel openhield niemand geld is komen vragen (gehoorverslag CGVS, p. 10-12). Het voorgaande wordt nog meer onduidelijk door de brief van 15 januari 2021 van dhr. J.N.L., stuk 6 bij de aanvullende nota van 1 februari 2021, waarin deze melding maakt van de onmiddellijk stopzetting van een voedingswinkel voor de leden van de politie (*l'abandon immédiat de l'activité de vente de produits alimentaires pour les membres de la police de la délégation*). Het is de Raad niet duidelijk om welke voedingswinkel het hier gaat. In zoverre wordt verwezen naar de winkel in het huis van verzoekers ouders, blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat het ging om een winkel enkel bedoeld voor politieleiden. Deze inconsistenties tussen verzoekers verklaringen en de inhoud van zijn vaders klacht en de brief van dhr. J.N.L, halen verzoekers algemene geloofwaardigheid nog verder onderuit. De uitleg dat verzoeker pas onlangs over de afpersing sinds 2016 heeft geleerd omdat zijn ouders hem wilden beschermen tegen een grotere angst voor MS-13 kan niet overtuigen. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zijn ouders, indien zij daadwerkelijk al sinds 2016 worden geconfronteerd met afpersing, hem concreet zouden inlichten over zulke essentiële zaken zodat hij niet alleen in staat zou zijn om in El Salvador gevaren correct in te schatten maar ook in staat zou zijn om in België volwaardige verklaringen af te leggen over de omvang van zijn problemen. Dat verzoeker pas door zijn ouders zou zijn ingelicht nadat hij een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, is dan ook niet aannemelijk. In het licht van wat voorafgaat,

toont verzoeker niet in concreto aan dat hij omwille van het profiel van zijn familie als winkeleigenaars persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador.

Stuk 5 bij het verzoekschrift betreft een algemene waarschuwing over een mogelijke toename van moorden in El Salvador na het einde van quarantaine naar aanleiding van het COVID-19-virus. Het document werd opgesteld op 19 mei 2020 maar er wordt nergens vermeld van wie deze waarschuwing uitgaat. Het document is een fotokopie en er werd geen origineel voorgelegd. Gezien fotokopieën met eenvoudig knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn, geniet dit document slechts relatieve bewijswaarde. Daarnaast wordt vastgesteld dat de inhoud ervan louter algemeen van aard is en geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke situatie. Hij maakt met dit document op zich dan ook niet aannemelijk dat hij, zijn vader of gezin persoonlijk worden vervolgd of geïsoleerd door bendeleden in El Salvador. Het document doet ook geen afbreuk aan voorgaande vaststelling dat de vader van verzoeker, ondanks de beweerde bedreigingen en problemen, nog steeds werkzaam is bij de politie en vooralsnog op hetzelfde adres woont, zoals tevens blijkt uit de stukken die verzoeker voegt bij zijn aanvullende nota's om de actuele tewerkstelling van zijn vader bij de politie te staven.

De Raad herhaalt tevens verzoekers eigen verklaringen tijdens zijn gehoor bij het CGVS, met name dat het incident op 5 juli 2019 losstaat van het feit dat zijn vader bij de politie werkzaam is en dat hem nog nooit iets is overkomen omwille van het beroep van zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 12, 15 en 20). Waar niet wordt betwist dat ook zijn moeder, oom en grootvader werkzaam zijn bij politie, stelt de Raad vast dat nergens uit blijkt dat deze familieleden ooit omwille van hun beroep zouden zijn bedreigd, noch dat verzoeker omwille van zijn familieband om deze reden zou zijn bedreigd.

6.5. Verzoeker heeft tijdens zijn gehoor op het CGVS ook verklaard dat hij geen bewegingsvrijheid kende in El Salvador, dat hij niet vrij kon rondlopen in de buurt van zijn huis of zonder angst de auto kon wassen omdat hij vreesde te worden ontvoerd (gehoorverslag CGVS, p. 4 & 17). De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden waar hij besluit dat aan deze verklaring weinig geloof kan worden gehecht. Verzoeker had immers wel de vrijheid om naar school te gaan en zich na de schooluren nog naar de Engelse les te verplaatsen (ibid., p. 19). Ook verklaarde verzoeker dat hij zijn zussen steeds van school ging halen voor het incident van 5 juli 2019 en dat hij af en toe op evenementen werkte om de wagens te parkeren (ibid. p. 6 & 12). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk bewegingsvrijheid had en dat deze helemaal niet zo beperkt was als hij op het CGVS liet uitschijnen, noch "uiterst beperkt" zoals hij in zijn verzoekschrift beweert.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene landeninformatie, zoals de COI Focus van 15 juli 2019. Dat zijn verklaringen steun vinden in objectieve landeninformatie maakt nog niet dat deze verklaringen geloofwaardig zijn en een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie volstaat niet om bovenstaande concrete bevindingen die betrekking hebben op de individuele omstandigheden van zijn bewegingsvrijheid, te weerleggen of in ander daglicht te stellen. Zoals hierboven uitgebreid uiteengezet, maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij omwille van het incident op 5 juli 2019, voor zover geloofwaardig, door de bende wordt geïsoleerd. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt dat hij zijn situatie na het incident van 5 juli 2019 niet analyseert, gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waar erop wordt gewezen dat verzoeker ook na 5 juli 2018 zijn zussen nog een aantal keren is gaan afhalen van school en dat hij zich in de periode na 5 juli 2019 nog buitenshuis begaf.

6.6. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, oordeelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade omwille van het incident van 5 juli 2019 noch omdat hij de zoon is van een persoon die werkzaam is bij de politie. Evenmin maakt verzoeker in concreto aannemelijk dat hij persoonlijk en werkelijk dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd bij een terugkeer naar El Salvador omwille van een vermeend verzet tegen MS-13, omdat hij een jonge mannelijke inwoner is van een wijk onder controle van MS-13 of omdat hij familieleden heeft die in de Verenigde Staten wonen. Hij beperkt zich immers tot een louter theoretisch betoog met verwijzing naar algemene landeninformatie zonder deze verder te concretiseren en op zijn persoon te betrekken.

Verzoekers verdere betoog dat hij behoort tot een specifieke sociale groep en dat er geen beschermingsmogelijkheden zijn in El Salvador, is in het licht hiervan dan ook niet dienstig en behoeft geen nader onderzoek.

6.7. Verzoeker betoogt nog dat hij bij terugkeer naar El Salvador een verhoogd risico loopt op vervolging als terugkeerder uit het buitenland.

Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan louter omwille van deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”*.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, blijkt aldus dat verzoekers aanvaring met benedeleden op 5 juli 2019 slechts een eenmalige gebeurtenis betreft die bovendien, gelet op de aard en omstandigheden ervan en het gebrek aan verdere gevolgen, niet als dermate ernstig en zwaarwichtig kan worden aanzien om als vervolging of ernstige schade te worden gekwalificeerd. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van benedeleden stond, evenmin zijn daartoe andere indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico loopt om te worden geïdendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geïdendeleden.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador.

6.8. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging

gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet zodat er ook geen sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 1 februari 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd.

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, hetgeen verzoeker illustreert aan de hand van stuk 5 bij zijn aanvullende nota van 1 februari 2021, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES